

Zanimive vesti iz življenja naših ljudi po ameriških naselbinah

Božična kolekta v slovenski župniji v Rock Springs, Wyoming, je znašala \$1453.89, kar je mnogo za ondote razmere, in ker je župnija majhna.

Iz stare domovine se poroča, da je v št. Vidu pri Ljubljani umrla Ivana Sakser, sestra Mr. Frank Sakserja.

V mali slovenski naselbini v Moon Run, Penna., imajo slovenskega mirovnega sodnika Mr. Frank Troha.

V St. Helena, California, je umrla Mrs. Katia Brozović, ki je svoje dni stanovala v Butte, Mont.

V Sheboygan, Wisconsin, je umrla rojakinja Marija Konec. Zapustila je moža in več otrok.

V slovenski naselbini v Calumet, Michigan, je bilo tekom leta 1931 vsega skupaj 9 porok, 27 krstov in 18 pogrebov.

V Milwaukee, Wisconsin, je preminul rojak Frank Peteršek, star 55 let. Bil je vdovec in zapušta 8 že odraslih otrok.

Zvezni suhaški agent ubit pri pogonu

Nogales, Arizona, 13. januarja. Zvezni prohibicijski agent Clyde Bristow, star 36 let, je bil v bližini tega mesta ubit po nekem moškem, katerega avtomobil je na javni cesti ustavil, da ga preišče radi pišace. Morilec je pobegnil.

Zopet napadene ženske

Mrs. Vera Jones, 34 let stara, 1470 Lorchmond Rd., se je dve uri borila v svojem stanovanju z nekim moškim, ki jo je hotel napasti, in je odnehal šele, ko mu je obljubila, da se drugi dan snide z njim. Policija je pozneje dotičnega moškega dobila na E. 239th St. v Euclidu. Miss Ana Lalonde, 17 let stara, 6815 Madison Ave., je pa pri oknu skočila na cesto, ko jo je hotel posiliti neki moški, h kateremu je prišla vprašat za delo. Nad 80 žensk je bilo na ta način napadenih zadnje tedne v Clevelandu.

Poroka

V soboto, 23. januarja, se poroči Mr. Lawrence Petkovšek, Jr., sin dobro poznanega in priljubljenega Lovrenca Petkovška iz So. Euclida. Poročil bo Miss Ano Azman, hčerko priljubljene slovenske družine Mr. in Mrs. Frank Azman iz St. Clair Ave. Zvečer se vrši v S. N. Domu ženitovanje. Mlademu paru prav iskrene čestitke!

Vest iz domovine

Angela Kastelic je dobila iz domovine vest, da ji je umrla v vasi Narede, fara Rob pri Velikih Laščah, njena mati Marija Cimperman, stara 82 let. Tu zapušta tri hčere, Angelo Kastelic, Terezijo Zakrajšek in Franciško Milnar, v starem kraju pa eno hčer in sina. Naj bo ranjki lahka domača zemljica!

Poročna dovoljenja

Za poročna dovoljenja so prošili Anton Bizjak, 15317 Lucknow Ave. in Mary Murnik, 15617 St. Clair Ave. Stanley Borlie, 792 E. 74th St. in Frances Neme, 1057 E. 101st St.

Denar je dospel

Mesto Cleveland je dobilo večeraj iz Columbusa \$313,781.91 od avtomobilskih licenc. Mesto Euclid je dobilo iz istega vira \$4,800.00, East Cleveland \$13,900 in Cleveland Heights pa \$20,211. * Angleži so v Indiji aretirali soprogo Mahatma Gandhija.

Mož liberalnega mišljenja naj postane sodnik najvišje sodnije naroda

Washington, 13. januarja. — Ker je odstopil sodnik najvišje sodnije, Oliver Wendell Holmes, ki je star 91 let, prevladuje splošno mnenje, da se na njegovo mesto imenuje moža liberalnih nazorov, kakor je bil častitljivi sodnik Holmes sam. Že se sliši od vseh krajev, da Hoover imenuje na izpraznjeno mesto Newton D. Bakerja iz Clevelanda, ki uživa po vsej Ameriki najbližji sloves kot liberalen odvetnik. Poroča se iz Washingtona, da bi bil Hoover pri volji imenovati Newton D. Bakerja za sodnika vrhovne sodnije, samo če bi Baker hotel prevzeti, da si je čast, biti sodnik najvišje sodnije dežele, skoro enaka časti predsednika Zedinjenih držav. Obenem bi Hoover tudi imenoval Bakerja, ker misli, da bi se s tem znebil nevarnega tekmeča pri predsedniških volitvah. Baker sam se tozadevno še ni nič izjavil.

100 ranjenih, eden ubit v silnem tornadu

Birmingham, Alabama, 13. januarja. Silen tornado je razsajal sicer v državah Alabama in Mississippi. Nad 100 oseb je bilo ranjenih in ena ubita. Tornado je bil spremljan z gromom in bliskom ter strašnim nalivom. Škoda povzročena na poslopih, znaša več sto dolarjev.

Governor White

Drugič tekom par mesecev je začel guvernir države Ohio, White, v avto nesrečo. To pot je srečno odnesel pete. Vračal se je iz Cincinnatija, kjer je govoril, ko je njegov avto zadel v drug avto, katerega sta vozili dve ženski. Obe sta dobili težke poškodbe, dočim je guvernir ostal nepoškodovan.

Policiist rešil življenje

Policiist George Collier se je vrnil z dela domov proti hiši na 9414 Clifton Blvd., ko je šel mimo garaže, v kateri je slišal delovati motor. Odprl je vrata in dobil pri vodilnem kolesu avtomobila 36 letnega Roberta Bauerja, ki stane v isti hiši. Bauer je bil nezavesten. Hitro je poklical požarno brambo, ki je odpeljala Bauerja v bolnico, kjer so mu z umetnim dihanjem rešili še pravočasno življenje. Da ni prišel vmes policiist, bi bil Bauer danes mrtev.

Sinko umrl

V sredo zvečer je preminul v 12. mladih v Glenville bolnici Joseph Sedej, star 9 let. Za njim žalujejo starši, stanujoči na 713 E. 160th St., dve sestri, en brat, trije strici in ena teta. Bil je član mladinskih oddelkov društva Kras št. 8 SDZ in društva Mir št. 142 SNPJ. Pogreb se vrši v soboto zjutraj v cerkev Marije Vnebovzete na Holmes Ave. pod vodstvom Jos. Zele in Sinovi. Prizadetim staršem naše iskrene sožalje!

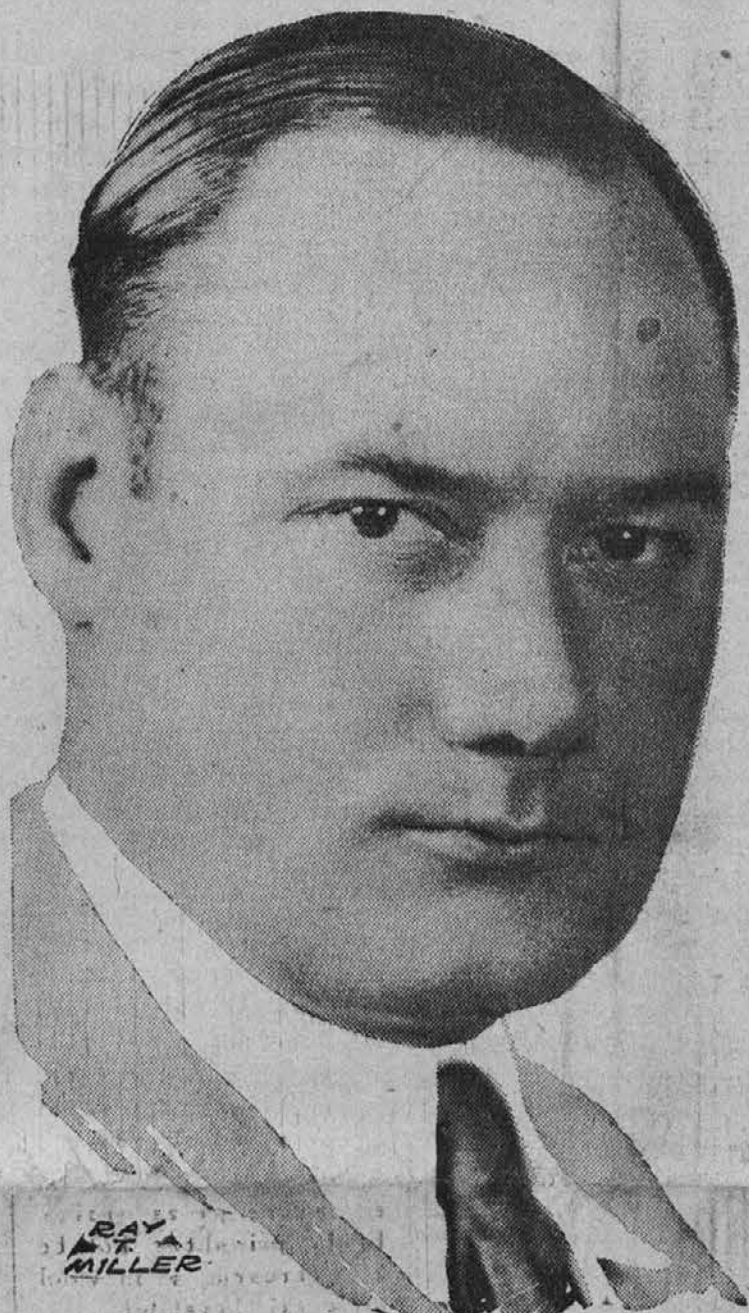
Bančne knjižice

Morris Bernon, predsednik volivnega odbora, je bil imenovan likvidatorjem Standard Trust banke. Bernon pozivlje vse odjemalce banke, da gotovo prinesejo bančne knjižice na banko, da se primerjajo z javnimi bančnimi knjigami.

Ely in dolgovi

Župan mesta Euclid, Charles Ely, je imenoval te dni komisijo štirih mož glede mestnega dolga. Med njimi ni nobenega Slovence.

Prosekutor Miller bo v februarju z lahkoto izvoljen županom napram republikancu Morganu

RAY T. MILLER

Ray T. Miller namerava ostati v uradu državnega pravdnika, dokler ne bo izvoljen županom 16. februarja. Miller je mirno in dostojno sprejemal volivna poročila, in videti je bilo, da se v polni meri zaveda odgovornosti, katero je prevzel, ko je postal kandidat, in ko je presteval glasove, s katerimi je porazil kar tri nasprotne kandidate.

Z izvolitvijo Ray T. Millerja so bili močno udarjeni vsi politični preroki v Clevelandu, ki so trdili, da bo Witt posekal Morgana in Millerja. Stranka se je ponovno izkazala, da je najmočnejša organizacija za pridobivanje glasov, kajti, dočim je bil Morgan sam, brez nasprotnika v stranki, je Miller dobil 11,000 glasov več kot demokrat napram dvema upornikoma v demokratskih vrstah.

Nekaj posebnega zanimivega so prinesle torkove volitve na dan, kar se tiče 23. vardi, kjer biva največje število slovenskih državljanov. V te vardi je dobil Miller 2481 glasov. To so 90 procentov slovenski glasovi. Sedaj pa se spomnimo, koliko glasov je dobil 3. novembra lanskega leta slovenski kandidat za councilmana Frank Surtz v 3. distriktu, kamor spada 23. varda po starem sistemu. Surtz je dobil nekako 1200 glasov v 3. distriktu, ki ima 45,000 volivcev, dočim je dobil Miller 2481 glasov v 23. vardi, kjer je vsega skupaj glasovalo okroglo 4700 državljanov.

Iz tega je očitno, da 23. varda, kjer je prej politično načeljeval Adam J. Damm, ni bila organizirana tako, kakor bi morala biti v korist Slovencev. Očitno je, da bivši vardi vodja Mr. Adam Damm ni znal organizirati vardi v korist slovenskih državljanov.

Očitno je, da se je duh in zavest Slovencev v 23. vardi dvigala šele, ko je Slovenec, Mr. Frank J. Lausche prevzel vodstvo v 23. vardi. Kar čez noč se je spremenilo. Prepričani smo, da če bi Mr. Lausche imel vodstvo političnih zadev v 23. vardi 3. novembra lanskega leta v rokah, bi bil izvoljen Slovenec Surtz v mestno zbornico, tako smo pa dobili tri črnce. Očitno je, da pri prihodnjih councilmanskih volitvah bo Slovenec z lahkoto izvoljen, in da bomo pregnali zamorce ne samo iz našega okraja, pač pa tudi od del, s katerimi so krmili republikanci zadnjih 15 let zamorske državljanje.

Izid volitev v tork nam tudi kaže, še posebej propad republikancev v 23. vardi. Pred nekaj leti je bilo v vardi še kakih 1500 republikanskih volivcev, toda zadnje dve leti, odkar je "Enakopravnost" prevzela za govor in borbo Maurice Maschket v naselbini, so republikanski glasovi padli za polovico. Morgan je dobil v 23. vardi z vsa ogromno politično mašino borih 800 glasov! To mnogo pomeni!

Nobenega dvoma ni in absolutno pribito je, da bo Ray T. Miller pri volitvah 16. februarja sijajno zmagal. Vzroki so trije in sicer:

1. Po vseh Zedinjenih državah zmaga leto demokrati. Celo v najbolj zagrizenih republikanskih državah volijo danes demokratske senatorje, guvernere in kongresmane. Prihodnji predsednik bo demokrat.

2. Tekom zadnjih 15 let, odkar so republikanci imeli kontrolo nad mestno vlado v Clevelandu, se je tako kradlo in ropalo ter se pravljalo mestni denar, da je smrdelo do neba. Škandal za škandalom se je bilježil v javnosti, zlasti se, ko je postal državni pravdnik Ray T. Miller, ki je planil kot jastreb v čredo sleparjev in jih enega za drugim tiral v ječe. Da večina državljanov v Clevelandu pod nobenim pogojem ne bo več trpela teh skandalov, je očitno. Morgan bo silno propadel, Miller bo sijajno izvoljen.

Sezite po njih!

Vstopnice za ogromno dobrodelno prireditev, ki jo vprizori "Ameriška Domovina" s pomočjo najboljših slovenskih talentov v naselbini dne 21. februarja v S. N. Domu, so sedaj na razpolago v slaščičarni Mrs. Kushlan v S. N. Domu. Cena vstopnic je \$1.00, in ima vsaka rezerviran sedež. Te rezervirane vstopnice se bodo prodajale samo do 20. februarja, potem pa je pri blegajni vstopnina 50c za sedeže zadaj in stojšča. Kdor ima plemenito srce in hoče darovati \$1.00 za vstopnico, naj se potruži takoj. Prvi, ki je vzel vstopnice je Mr. Leo Kushlan, slovenski odvetnik, ki je vzel 10 vstopnic za \$10.00. Slovenski trgovci in posamezniki, sezite takoj po vstopnici. Mi vemo, da bo dvorana na večer prireditve razprodana, kajti od prvega do zadnjega centa gredo vsi dohodki brez izjeme za naše slovenske brezposelne. Niti en cent ne gre za stroške. Enake prireditve, kot bo 21. februarja, se ni videl slovenski Cleveland.

Plesna veselica

Društvo sv. Pavla št. 239 K. S. K. Jednote priredi v soboto, 16. januarja v Knausovi dvorani prijazno plesno veselico. Pripravljali odbor jamči za pristno domačo zabavo. Vstopnina je le 35 centov.

Prva obletnica!

V spomin prve obletnice Joseph Zajca se bo brala sv. maša dne 16. januarja v cerkvi Marije Vnebovzete v Collinwoodu, in sicer ob 7:30 zjutraj. Sorodniki in prijatelji so vabljeni, da se udeležijo.

10 let star umor

Iz Chicago so pripeljali v Cleveland 33 letnega George Cozia, ki je obdolžen, da je 15. oktobra, 1922, umoril v Clevelandu nekoga Maceo Huffa.

gim tiral v ječe. Da večina državljanov v Clevelandu pod nobenim pogojem ne bo več trpela teh skandalov, je očitno. Morgan bo silno propadel, Miller bo sijajno izvoljen.

3. Ray T. Miller je mlad, navdušen, energičen, pošten in neustrašen mož, katerega čaka še velika bodočnost. Pridobiti si zna simpatije, zaupanje in vero slehernega državljanja, ki zapuza takoj v njega, ker je pokazal, kaj zna.

Pričuje se, da bo Ray T. Miller dobil pri volitvah nad 100,000 glasov večine. Kot župan bo popolnoma spremenil sedanjo mestno vlado in gledal, da se bodo mestne zadeve vodile na skrajno pošten način. Kar se tiče nas Slovencev, ponovno povdarjamo, da bomo med prvimi, ki bodo upoštevani od Ray T. Millerja, ko bo izvoljen županom. Še dobre štiri tedne in Cleveland dobi največje politične spremembe, kar jih pomni v zgodovini!

Francoska vlada prostovoljno odstopila. Novi zapletljaji z Nemčijo

Pariz, 13. januarja. Ker sedanjim ministrski predsednik francoske republike, Laval, ni mogel dobiti združene fronte francoskih državljanov na svojo stran na predvečer konference v Lausanne, je podal predsednik republike resignacijo vsega kabineta. Resignacija je prišla v skoro istem trenutku, ko so Francozi zagrozili Nemčiji, da ne bodo obnovili kratkoročnega posojila v svoti \$100,000,000, za kar je Nemčija prosila. Predsednik francoske republike, Doumer, se je iskreno zahvalil Lavalu in kolegom za lojalnost s katero so doslej delovali za Francijo in je naprosil Lavala, da ostane na čelu francoske vlade, dokler ne izbere primernega namestnika. Prvič v desetih letih se je zgodilo, da je francoski ministrski predsednik prostovoljno odstopil. Kaj bo Francija naredila v tem kritičnem trenutku, ko je Nemčija odpovedala nadaljnjo plačilo vojnih dolgov, je nemogoče dognati.

Paris, 13. januarja. Pierre Laval je takoj po resignaciji svojega kabineta sprejel povabilo predsednika francoske republike, da imenuje nov kabinet, kar je Laval tudi storil. Sam je prevzel vodstvo zunanjih poslov, dočim je poveril notranje ministrstvo Andreju Tardieu. Tako bo pokazala Francija skupno fronto na prihodnji razoroževalni konferenci.

Mussolini in dolgovi

Milan, Italija, 13. januarja. Diktator Mussolini je danes v posebnem članku v svojem časopisu opomnil Evropo, da se odpove vsej vojni odškodnini, kot prvi pogoj, da se zopet vrnejo normalne razmere. Ako se Evropa odpove vojni odškodnini, bodo Zedinjene države na vsak način pri volji črtati vojne dolgove.

Razstava živil

Zanimiva živilska razstava se začne v Clevelandu počeni danes v mestnem avditoriju. Kaj je na svetu dobrega, okusnega, čudovitega, vse dobite na tej razstavi, ki bo trajala do 22. januarja. Razstava je največja, kar so jih še kdaj priredili clevelandski groceristi, pod katerih vodstvom se razstava vrši. Pri razstavi igra godba. Vsak dan se vrši kontest glade peciva. Dajejo se lepe nagrade. Menda če bi katera Slovenka spekla izvanredno okusno potico in jo prinesla na razstavo, bi skoro gotovo dobila lepo nagrado.

Preiskava zaporov

V Columbus se je sestel poseben odbor senatorjev, ki bo preiskoval razmere v državnih zaporih. Govori se, da se nameravao jetniki ponovno spuntati, kot leta 1930, ko so zažgali zapore in je zgorelo v ognju 320 jetnikov. Baje vladajo neznosne razmere v zaporih.

A-ja, tu-tu!

Družini Joseph Cecelic, 21070 North Vine St. je bil v soboto rojen krepak fantiček, prvorojenček. Naše čestitke!

Vreme

Glavno težavo je imel Ray T. Miller pri volitvah v tork. Pri volitvah 16. februarja bo Miller z največjo lahkoto in sijajno zmagal. Zapomnite si to vsi in temu primerno uravnajte svoje delo.

V kleti morilca otroka so našli detektivi mnogo človeških kosti

Cincinnati, Ohio, 13. januarja. Detektivi, ki so preiskovali klet stanovanja, kjer je bival 45 letni čevljar Charles Bischoff, ki je posilil in umoril 6 letnega otroka Marion McLean, so dobili v kleti več človeških kosti. Še niso bili navedeni podal za najdbo v Cleveland, kjer bodo eksperti dognali, ali so v resnici človeške kosti ali ne. Državni prosekutor Gorman, ki je odredil preiskavo, je mnenja, da je Bischoff odgovoren za umore dveh nadaljnjih otrok, ki sta zgignila pred dvema letoma. Kost so našli urc pozneje, ko je velik perota obtožila Bischoffa krivim umora prve vrste. Proti Bischoffu sta dve obtožnici, in za vsak zločin ga lahko posebej obsodijo v smrt. Jetnika strogo čuvajo, ker se boje, da ga bodo ljudje linčali.

Mnogo japonskih vojakov ubitih po Kitajcih

Shanghai, 13. januarja. 20 japonskih častnikov in 500 japonskih vojakov je bilo ubitih od Kitajcev tekom zadnjih par dni v bližini mesta Cinci, kot naznanjajo kitajski brozjavna sporočila. Tudi japonska poročila naznanjajo, da je bil en japonski kavalerijski regiment obkrožen od veliko večjega števila Kitajcev, in da je padlo precej Japoncev. V mesto so bila poslana ojačenja.

Pijan uradnik?

Neki komunist, pristaš kandidata Forda na volivni dan, se je pritožil pri policiji, da je bil eden izmed volivnih uradnikov v koči precinkta G. 23. varda, pijan, ko je opravljal svoje posle. Na lice mesta poslani policiist pa med volivnimi uradniki ni mogel dobiti nobenega pijanega, in stvar se je potlačila.

Število naselencev

Iz Washingtona se poroča, da namerava kongres ponovno znižati število naselencev. Če sedaj prihaja le malo novih naselencev sem, in to število nameravao za prihodnji dve leti znižati še za 90 procentov.

Državljska šola

Nocoj večer se lahko vpišete v državljansko šolo, ki se vrši ob 7. uri v veliki dvorani javne knjižnice na 55. cesti in St. Clair Ave. To je zadnji termin. Kdor se vpiše sedaj, lahko postane še letošnji državljan. Vsa pojasnila dobite direktno v šoli.

Zavžil strup

Mary Zeman, 24 let stara, iz Morana, Pa., se je zastrupila in se bori sedaj s smrtno v bolnici. Vzeti si je hotela življenje, ker je zgubila delo kot hišnica.

Konferenca delničarjev

Nocoj večer je pričetek letne konference delničarjev S. N. Doma na St. Clair Ave. Pričetek je ob 8. uri zvečer. Konferenca se vrši v avditoriju Doma.

V bolnico

V St. Alexis bolnico je bil odpeljan James Widervol, 1346 E. 43rd St. Zbolel je za hudo pljučnico. Želimo mu, da bi prav kmalu okrevail.

Direktorska seja

Seja direktorija Slovenskega Doma na Holmes Ave., se vrši v nedeljo, 17. januarja.

V bolnico

Frank Okički ml., 6211 Glass Ave., je bil večeraj odpeljan v srčno operacijo v Lutheran bolnico. Želimo mu skorajšnjega okrevanja.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

(AMERICAN HOME)

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
Published daily except Sundays and Holidays

NAROCNINA:

Za Ameriko in Kanado na leto \$5.50 Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00 Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50
Za Cleveland po raznasalnih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00; četrt leta \$1.75
Za Evropo celo leto \$7.00, pol leta \$3.50.
Posamezna številka 3 cente.

Vsa pisma, dopise in denarne pošiljave naslovite: Ameriška Domovina,
6117 St. Clair Ave., Cleveland, O. Tel. Henderson 0628

JAMES DEBEVEC and LOUIS J. PIRC, Editors and Publishers

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office
at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd, 1879.

83

No. 11, Thu., Jan. 14th, 1932

Al Smith je govoril

Zgodilo se je ponovno, kot je to že navada pri Al Smithu, ki je rojen vodja naroda. Na letnem zborovanju demokratičnih voditeljev je prišel na dan z nekaterimi nasveti in predlogi, ki so značajni za Al Smitha. Dočim je sedanja administracija ameriške vlade pod Hooverjem odločno nasprotna, da bi dovolila podporo brezposelnim in znova poživila trgovski življenj, je pa Al Smith v svojem govoru se odločno izjavil za zvezno pomoč brezposelnim in za pomoč skoro mrtvi ameriški trgovini.

Al Smith se nikdar ne boji govoriti in govoriti odločno, kadar se oprime kakšnega načrta. Priprosto, toda odločno je predložil pred zbrane, nekako boječe demokratske voditelje program odpora in podpore v sedanjih nezgodnih časih. In v istem času, ko je Smith s svojo odločnostjo in značajnostjo odpora brezposelnim postavil direktno pred prag demokratičnega kongresa, je postavil v javno luč tudi sedanjo republikansko administracijo, ki tozadevno dosedaj še ni ničesar ukrenila.

Al Smith je govoril tekom banketa na Jefferson dan. Na ta dan se demokrati vselej zberejo k posvetovanju, in ta dan je letos pravzaprav otvoritev demokratske predsedniške kampanje. Z jako odločnimi in pomembnimi besedami je povedal, da cincanje, kot ga izvaja sedanja republikanska administracija v Washingtonu, spravlja nesrečno deželo v večjo pogubo. Kdor se ne gane, ne pride nikamor. Treba je zavijati rokave in nekaj narediti, da se naredi konec trpljenju ameriškega naroda.

Ko je Al Smith vstal v sredi svojih pristašev, demokratov, je vsakdo pričakoval, da bo močeno gromovnik demokratske stranke zopet začel govoriti o prohibiciji. Nasprotniki Smitha v demokratičnih vrstah so ga že neprestano dolžili, da skuša forsirati prohibicijo kot glavni problem demokratske stranke in da skuša prezirati nezgodni ekonomski položaj dežele. Toda tekom svojega govora se je Smith le s par besedami dotaknil prohibicije, in teh par besed je zadostovalo za dolg in prepričevalen govor. In enako kratko je tudi približ popolen bankrot republikanske politične administracije.

Al Smith to pot ni govoril lo strankarski politiki in malenkostih. Al Smith se je dvignil to pot visoko in govoril je o trpljenju in mizeriji ameriškega naroda in iskal ter tudi pokazal je načrte, kako spraviti ameriški narod iz tega trpljenja. In zadel je v živo. Povedal je, da le zvezna vlada more prinesiti odpravo. Ako je, ko se je šlo za vojno, zvezna vlada spravila skupaj v enem letu 40 tisoč milijonov dolarjev, katere je kot pričarala iz zemlje, kako ne bi mogla ista zvezna vlada sedaj, ko se gre za življenjski obstanek milijonov sinov in hčera ameriškega naroda, narediti vsaj desetino istega, kar je naredila za vojsko.

V času vojne je ameriški narod zbiral "Liberty posojila." Šlo se je za morijo ljudi, in ljudje so prispevali. Kako ne bi prispeval ameriški narod danes, ko umira 8,000,000 Amerikancev od lakote, kako ne bi v tem slučaju se odzval ameriški narod. Toda odzove se ne, ker republikanska vlada v Washingtonu dosledno odklanja vsak nasvet za zvezno pomoč brezposelnim in pravi, da mora vsako mesto potom svojih dobrodelnih družb skrbeti za lajšanje bede.

Nedavno tega so bili v Washingtonu zbrani zastopniki dobrodelnih družb iz vseh večjih ameriških mest. Ti so jasno dokazali vladni administraciji, da so viri dobrodelnih družb izčrpani, in da privatna dobrodelnost nikakor ne more več podpirati vseh brezposelnih, ne more več prevzeti odgovornosti, da ne bi Amerikanci v najbogatejši deželi sveta umirali od lakote. Toda kljub temu pa Hoover nikakor ni prepričan, da je zvezna pomoč potrebna, on še vedno vztraja pri tem, da iz zvezne blagajne ne sme iti nobena podpora, pač pa naj podporo delijo privatno posamezna mesta.

V eni zadevi je Hoover v tem nasproten sam sebi. Glede prohibicije se je izjavil, da je zvezna vlada edina, ki mora skrbeti, da se prohibicija spoštuje. In za spolnovanje prohibicije Hoover dovoljuje ogromne svote. Nič ne vpraša posameznih mest in držav, kakšne pravice in dolžnosti imajo tozadevno, zvezna vlada je prva.

Toda če je treba dati lačnim kos kruha, brezposelnim preskrbeti delo, tedaj stegne Hoover roke od sebe, si zakrije oči in kriči: Ne, zvezna vlada ne sme dati niti dolarja za podporo. Naj jo posamezna mesta za sebe delijo. Niti centa za podporo.

Smith je v svojem govoru to precizno in jasno razložil ameriškiemu narodu. In posledica je, da se bo vršila prihodnja predsedniška kampanja v znamenju: ali naj zvezna vlada pomaga milijonom stradalajočih ameriških sinov in hčera, ali naj jih prepusti svoji usodi? Ameriški narod bo odgovoril na to vprašanje s tem, da bo izvolil z ogromno večino demokratičnega predsednika. In potem Hooverju ne bo treba več protestirati radi podpore.

D O P I S I

Kenmore, O.—Prosim, da mi odmerite nekoliko prostora v tem priljubljenem listu. Poročati sicer nimam nič posebnega, ne od dela ne od dobrih časov, ki jih ne poznamo več. Slabega se pa že tako preveč sliši in bere po časopisih. Saj se drugega nič ne sliši kot tarnanje. Če sta le dve ali tri osebe skupaj, pa ne slišiš drugega, kot "Kaj bomo počeli, kam bomo prišli, če bo še dolgo tako." Kapitalizem se pa nič ne zmeni za ubogo ljudstvo in za sestradne otročice. Samo da si oni kopičijo milijone, pa je vse dobro. Ubogega delavca pa izkoriščajo do mozga in kosti. Toda za obupati pa le ni. Prišli bodo boljši časi tudi za nas trpine, vsaj upanje imejmo zato. Po grdem vremenu je še vedno solnce posijalo in po slabih časih pridejo pa tudi dobri. Za obup je še vedno čas.

Na društvenem polju pa pri nas ne spimo; še vedno po malem napredujemo. Sedaj smo ustanovile podružnico št. 51 S. Z. Z. Na zadnji seji se je skle-

nilo da se vrši veselica ali zabavi večer v Klubovih prostorih, 2166 Manchester Rd. in sicer v soboto 23. januarja. Prošeni ste vsi rojaki in rojakinje iz Kenmore, Barbertona, Akrona in Clevelanda, da nas posetite na cmenjeni večer in malo pripomorete naši prazni blagajni. Vsako društvo potrebuje pomoči in tako jo tudi naše. Zato prav vljudno vabimo vse brez razlike, vsak je dobrodošel. Zabave bo dosti, prigrizka ne bo manjkalo, dobre pijače tudi ne. Zaplesali bomo pa tudi lahko, ker bomo imeli najboljšo godbo v tej okolici, F. Tomšičev orkester. Vam pa, dragi rojaki, zagotavljam, da smo pripravljene pomagati v vsakem slučaju, na društvenem polju ali prireditvah. Ne bomo držale križem rok, ampak vam bodo vedno pripravljene povrniti, ako se udeležite naše veselice.

Pozdrav vsem čitateljem in nasvidenje v soboto 23. januarja 1932.

Margaret Patrick, tajnica.

DVAJSET LET MED CLEVELANDSKIMI SLOVENCMI

John J. Oman

Veste, to niso špasi, če kdo začne pisariti. Mislim sem, da bom v par tednih vse popisal. Tukaj je že četrti del in četrti teden, pa sem šele v Cleveland prišel. Zopet in zopet prihajajo spomini, kateri silijo na papir. Zato ima Gorenjec krepak izrek, ko pravi: "Beseda besedo prinese, mačka pa miš, upata pa dr..."

No, torej v Cleveland sem prišel. "This way out," je vpil "črni kranjec," ki nam je stregel in nas iskrtačil, dokler ni dobil kvodra. Vesel, da je moje dolge poti konec, hitro oblečem težko zimsko suknjo, katera je bila v Minnesoti neobhodno potrebna in sledim drugim potnikom, ki so se izkrcali. Kovček mi je odnesel črni sluga pokorni že popred.

O Clevelandu sem večkrat čital, da je najbolj industrijalno mesto na svetu. Razumte se, da sem pričakoval vse drugo sorazmerno. Takoj prvi pogled na postajo mi je zadal strašno razočaranje. Bila je to bajta, zakajena in črna, kakor tisti črni "Kranjec," ki se nam je na vlaku priklanjal. Kdor danes pride v Cleveland, se ne more načuditi krasi in ličnosti velikanske nove postaje. Takrat pa je postaja izgledala, kakor "Skrap jard."

Nisem dalje ogledoval postaje. Moja skrb je bila sedaj, da pridem v stiko s kako dušo, ki mi more dati nasvet, kam naj se obrnem, da pridem k sv. Vidu. Da ne bi kdaj vedel, da sem grinar v Clevelandu, nisem hotel povpraševati. Ko se tako oziram po telefonu, mi prideta nasproti dva moška in se mi smejita naravnost v obraz. "Kaj pa, hvadnika, ta dva na meni vidita tako smešnega?" si mislim in pogledam, če je obleka v redu. Ravno sem mislil iti mimo njih, ko me eden prime za rokav in pravi:

"No, kar tako moško naprej pa tudi ni treba."

Pogledam nazaj, bil je Father Ponikvar in dr. Seliškar, katerega sem videl enkrat poprej, in dasi je bilo že več let, spoznal sem ga še radi njegove podobnosti svojemu stricu, škofu Trebu.

"Welcome to Cleveland," se je smejal doktor in me gledal, kakor da sem neka nenavadna stvar. Ko vidi moško zadreg, takoj pojasni: "Veste, midva sva bila malo v zadregi. Nobeden izmed naju vas ni videl že več let. Bala sva se, da vas morda izgrešiva. Končno sva uganila, da bova gledala po kakih velikih zimskih suknjah. In res

sva vas po tem vašem kožuhu spoznala."

"Kaj tukaj ljudje ne nosijo zimskih suknj?" vprašam malo hud, da so se njih slutne uresničile.

"Seveda jih nosijo," je hitro poprijel doktor, "pa ne takih kožuhov, kakor v Minnesoti. Tukaj so zime milejše."

"To me pa jako veseli. Zima mi ni bila nikdar po volji. Se par takih vest mi povejta, pa bom dobre volje in vama bom odpustil, da sta se mi smejala." Samo še enkrat pozneje sem oblekel tisti kožuh. To je bilo tisto leto, ko je meseca novembra prihrulila strašna snežena burja in vse mesto zagrnila v dva čevlja debelo snežno odejo. Prišel je klis k bolniku. Sneg je padal gost, da se ni videlo nikamor. Veter je tulil okoli vogalov, kakor lačni volkovi. Vzel sem svoj mali kovček, v katerem sem nosil vse potrebno za bolniške obiske in šel sem ven v burjo ter se prav domačega počutil v onem vremenu, kakor severni medved. Nekaj let pozneje pa je prišel nek slovenski siromak v mrzlem zimskem dnevu in prosil za nekaj obleke. Hitro sem skočil—takrat sem bil še bolj mlad, sem res lahko skočil—pod streho, po moj kožuh in sem mu ga dal, da sva bila oba vesela, jaz da sem se iznebil kožuha, on pa, da je dobil tako gorko suknjo.

Mesta Cleveland tisti večer nisem videl skoraj nič. Noč je bila in sneg je sipal iz neba, kakor bi ga stresal iz vreče. Dr. Seliškar je imel svoj avtomobil zunaj postaje, v katerega smo se spizali in se odpeljali po cesti naprej, kam? tega mi sem takrat vedel, in mar ni tudi ni bilo, da sem bil le med svojimi ljudmi.

Med potjo proti sv. Vidu sta mi pričela pripovedovati sledeč dogodek:

"Ko sva peljala po St. Clair Ave. proti postaji, se je prilizal neki tujec iz enega izmed salunov—St. Clair je bil pred 20. leti cesta salunov—in vide-lo se je, da mu je precej piščale zlezlo v noge. To je čisto naravno," je dejal doktor, če človek ves dan pri barji stoji in pije, da mu bo končno nekaj piščale zlezlo tudi v noge. Tako je temu ubogemu tujcu zlezlo precej piščale v noge, in ko je on prilezel iz saluna, je bila vidna velika neeđnost in razpor med nogami. Leva je hotela iti na levo, desna pa je zahtevala svoje pravice in človek je vintal iz ene strani na

drugo. Končno pa se je možu zdelo že vse preneumno, zato je krenil naravnost po strani na cesto prav v hipu, ko sva midva peljala mimo."

"Dr. Seliškar je vozil," je hitro popravil Father Ponikvar.

"Da, jaz sem krmalil," je potrdil doktor, "pa ne prehitro. Če bi bil hitro vozil, bi bili imeli neke drugi dan pogreb. Kakor sem rekel, tujec z negotivimi nogami pa z gotovo pretežjo v glavi, se je zagnal v hipu, ko sva vozila mimo, ravno pred moj avtomobil in je prišel v tesnejšo stiko z mašino, kot je dobro za človeške kosti. Posledica je bila, da sva morala ustaviti in iti nazaj pogledat, koliko, če kaj, je ostalo tujca na cesti, koliko pa se ga je držalo najinega avtomobila. Ker sva vozila počasi, je ležal tujec sicer še ves tam, le izgledal je nekako tako kakor cunjasta punčka, katero je polletni sultanček pestoval par dni."

"That is too bad," sem rekel iz sočutja do tujca.

"Yes, that is a bad omen," je dejal doktor.

"No, sedaj smo doma," je dejal Father Ponikvar, ko smo zavili iz St. Clair Ave. na neko stransko cesto. "Kje dom je moj?" vprašal sem radoveden, kakšno je župnišče.

"Tam, ta hiša," pokaže Father Ponikvar na leseno hišo, skromno in danes že petkrat premajhno za faro kot je sv. Vida. Prav veseli me, da moram ob tem pisanju čestitati faranom sv. Vida na krasni novi cerkvi, kakor tudi primeren župnišče. Father Ponikvar se gnezdi že 25 let v davno pre-skromnih prostorih. Zaslužil je kaj boljšega in čast faranom, ki so mu pripravili župnišče, čez katerega ga ni, ne tu v Ameriki med Slovenci, ne v starem kraju.

Ljudje večkrat povprašujejo, zakaj bi moralo biti župnišče tako prostorno. Pravijo, čemu vendar, saj nima družine. Sam je, ali pa k večim ima enega ali dva kaplana?

SVETLOBE IN ZRAKA V STANOVANJE

Staro je naziranje, da je jetična bolezen siromakov. Pa vendar je zmotno. Kakor ni uboštvo izgovor za raztrgane komolce, tako tudi ni uboštvo po sebi krivo jetike. Glavni vzrok obojega je nemarnost, pravi vir pa nepočenost ljudstva in naša brezbriznost.

Kateri so pa glavni oprode jetike v naši domovih? Pomanjkanje dobrega zraka in solnce v tesnih stanovanjih so tisti grobarji, ki kopljejo na akord grobove našim otrokom. Saj nekateri vse dolgo zimo ne prezračijo dobro sob, morda edino takrat, kadar je splošno čiščenje v hiši. Kako naj prideta solnce in zrak v sobe!

Dva nova svetnika morata v našo pratiko, ki bosta imela vsak dan god in rdeče znamenje. Pa ne le v praktiko, v vsak dom morata in v vsako slovensko srce: Solnce in zrak!

Od solca in zraka še ni postal nihče debel, porečijo modrijani. K pametnim se štejete, pa ne veste, da užijete vsak dan po 15,000 kvortov zraka in porabite iz njega 2,000 kvortov kisika. Čemu pa je ta kisik? V pljučnih mešičkih ga črpa kri iz zraka ter ga nosi do najmanjših gradnikov našega telesa, do celic. Vsaka naša celica je namreč človek v malem, ki za življenje neopredno potrebuje kisika. Za cel va-gon porabimo na dan čistega kisika.

Zrak je življenje, privoščimo ga zato sebi in svojim otrokom in ne skoparimo z njim, saj ga je povsod dovolj in ga ne bo kmalu zmanjkalo. Vsako sobo prezračite vsaj dvakrat na dan. Posebno pa, predno greste spat. Spite ob kolikah ugodnem vremenu pri odprtih oknih.

Nič manj potrebna nam ni hrana nevidnih solčnih žarkov, ki jih upija naše telo. Prav ti

župnišče ni samo stanovanje. Župnišče mora imeti, če je mala župnija, vsaj čakalno sobo, uradno sobo, obednico, katera mora biti zadosti velika za vse slučaje, kakor ob 40-urni po-božnosti in drugih sličnih časih, ko je treba poklicati na pomoč več duhovnikov. Če ima fara-se kaplana, sta potrebna dva urada poleg čakalne sobe. Noben ne obravnava rad svoja osebne reči javno pred drugimi. Poleg tega je potrebna spalnih sob in vsaj eno ali dve za slučaj obiska. Imeti mora župnišče razne shrambe za knjige in župne rekorde ali zgodovinske reči. Čim večji je župnija, tem večji mora biti tudi župnišče, da zadostuje. To omenjam zato, ker sem že večkrat slišal oporekanje, češ, čemu tako prostorno župnišče?

Staro župnišče sv. Vida mi ni dosti bolj imponiralo kakor stari depot. Vstopili smo in še malo povasovali. Father Ponikvar in dr. Seliškar sta me izpraševala glede raznih znancev in sorodnikov v Minnesoti, kateri so poslali pozdrave. Tudi za Ivan Zormanu je bilo nekaj pozdravov, katerih mu mogoče še do danes nisem izročil. Takrat nisva prišla skupaj, pozneje sem najbrž pozabil. Z Ivan Zormanom sva bila nekaj časa skupaj v šoli v St. John's kolegiju. Prebil je tudi velikonočni odmor pri sv. Stefanu in ljudje so se ga spominjali kot mladega čudaka, kateri je znal izvršno pritisniti na orglje. Piano je bila takrat še nepoznana v ondotnem okraju.

"Jutri boste maševali ob sedmih," je končno rekel Father Ponikvar in s tem dal znamenje, da je čas iti k počitku. "Lahko noč, pa dobro spite."

"Bom. Sem utrujen. Zadnjo noč je bilo bolj malo spanja," sem pripomnil.

Razšli smo se. Doktor proti domu, midva pa k počitku. "Moja prva noč v Clevelandu," sem si mislil. Nisem spal dolgo. Zakaj ne, bom povedal prihodnjič.

Če verjamete al' pa ne.

To se piše tisti dan po volitvah. Ker je naš Rajko zmagal, se je zmaga obhajala v vseh ozirih spoštljivo in po najboljših močeh. Temu primerna bo danes tudi ta kolonca.

Sklenil sem včeraj za trdno, da jaz ne bom nikdar kandidiral za župana, razun če bi bile volitve na Veliki teden, ko gredo kristjanje k spovedi. Po mojem mnenju so si kandidati povedali v kampanji vse, kar so eden od drugega vedeli. Ne verjamem, da bi bil kateri kaj pozabil. Najbolj se je postavil Witt, ki je svoje nasprotnike obmetaval z dihurji. To je precej pripravno ime in tudi dosti pomeni.

Nihče nima sedaj tako hvaležnega opravka, kot ga ima naš clevelandski vremenski prerok. Jaz dam veliko na njegovo učenost. Že od sredi decembra piše in prerokuje, "da bo jutri najbrže sneg." Stavim dva kvorta ohajčana, da bo enkrat v prihodnjih dneh res uganil.

Mož z dežele pride v mesto in pot ga nanese na zrakoplovno pristanišče. Radoveden in v velikim zanimanjem gleda, kako se dvigajo aeroplani s potniki, krožijo nekaj časa po zraku, pa zopet lepo pristanejo na tleh brez vsake nezgode. Tako ga tare radovednost, da stopi bližje in vpraša pilota, koliko stane taka vožnja. Pilot je takoj videl, da ima pred seboj priprostega človeka, ki ni prej še nikdar videl aeroplana, pa se hoče nekoliko ponorčevati z njim. Pilot mu reče: "Oče, če se hočete peljati, vas peljem zastonj. Boste videli, kako prijetna je ta vožnja."

Možakar se popraska za ušesi, pogleda kvšku, pogleda na tla, da v smislih preračuna razdaljo, ki jo bo napravil, pa reče:

"I, no, se pa peljimo. Svet se tudi ne bo podrli, če se bom jaz peljal s temle ptičem. Prebrnilo se menda tudi ne bo, kajti?"

"Kar brez skrbi bodite, oče. Tako varno boste sedeli v aeroplanu, kot bi sedeli doma za pečjo. Kar vsedite se tukajle, vas bom privezal z jermenom, da ne boste padli ven, potem jo bova pa odrinila med kavke."

Možakar se usede in pilot zapodil aeroplan po tleh in ga v elegantnem loku dvigne v zrak. Pogleda na sopotnika, ki se moško drži in celo malo na smeh mu gre. Ko je dosegel aeroplan precejšno višino, začne pilot delati razne vaje z aeroplanom: zdaj naglomla pade z njim in se zopet dvigne, kar napravi na navadnega človeka vtis, kot bi se z nogami po glavi tepel in kot bi mu hotel želdec po vsej sili pri ušesih iz telesa. Ko pilot naravna aeroplan, se obrne do sopasajirja, ga vpraša:

"No, oče, kako se vam kaj vožnja dopade? Ali se kaj bojite?"

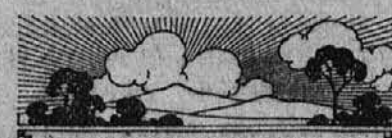
"Sopotnik je bil sicer precej bled, vendar pa debelo požre slino in odgovori: "Eh, kaj bi se bal. Še prav dobro se mi zdi, če se takole malo prekučujuva."

"Ze dobro," si misli pilot in začne zopet delati razne vratlomne vaje. Zopet vpraša kmetiča, če se kaj boji in zopet mu ta odgovori, da popolnoma nič. Bil je sicer bled kot zid, a ni hotel priznati, da se kaj boji.

Ker je pilot videl, da je njegov potnik precej močnih živcev, je sklenil, da bo obrnil aeroplan parkrat na glavo, misleč, da bo to spravilo trdnega kmetiča v strah. Desetkrat po vrsti se prekopicneta z aeroplanom na glavo in ko ga pilot zopet naravna, vpraša sopotnika:

"No, kako se vam pa kaj to dopade?"

"O, prav fajn je bilo. Samo stvar je sedaj taka: tisto, kar sem imel prej v hlačah, imam sedaj za vratom."

Vprašajte za cene

Predno kaj kupite, se gotovo vedno prepričate o ceni stvari, katero nameravate kupiti. To znači dobro gospodarstvo. Enako je svetovati, da se tudi pri pogrebi, kadar istega naročate, prepričate prej o ceni.

Ferfoliator pogrebni zavod želi, da vprašate o ceni pogreba in koliko stanejo avtomobili, ki jih naročite za pogreb.

Louis L. Ferfolia
SLOVENSKI POGREBNIK
3515 East 81st St.
Tel. Michigan 7420

Zastopniki društev redne konference delničarjev S. N. D. dne 14. januarja 1932

Ime društva	Ime zastopnika	Last. del.
1. Brooklyn SNPJ	Pavel Oblak	12
2. Clev. Slovenci SDZ	Anton Abram	281
3. Cleveland ZSZ	Joseph Turšič	20
4. Cleveland SNPJ	Anton Abram	679
5. Comrades SNPJ	Anthony Kushlan	30
6. Carniola Tent TM.	Joseph Sušnik	1730
7. Carniola Hive TM.		
8. Dram. dr. Ivan Cankar	Joseph Birk, jr.	521
9. Danica SDZ	Mary Zupančič	57
10. Dosluzenci	John J. Kikol	79
11. Edinost	France Lavrich	102
12. Družba Enakopravnost	John Renko	93
13. France Prešern SDZ	Stanislav Dolenc	79
14. Glas Clev. Del. SDZ	Steve Lunder	95
15. Yug. Camp WOW	Wm. Candon	148
16. Izobr. dr. Abrašević		26
17. Jutrana Zvezda JSKJ	Mary Bradač	11
18. Lipa SNPJ	Joseph Trebec	98
19. Lunder Adamič SSPZ	Frank Kovačič	1021
20. Loška Dolina	John Znidaršič	281
21. Naprej SNPJ	Stefan Lunder	1687
22. Napredni Slovenci SDZ	Andrej Tekavec	114
23. Napr. Slovence SNPJ	Josephine Močnik	462
24. Pečlarski Klub	Edvard Branisel	58
25. Ribnica SDZ		147
26. Triglav		10
27. Tabor SNPJ		10
28. Vodnikov Venec SNPJ	John Filipič	362
29. Geo. Washington JSKJ	Frank Zorich	20
30. Washington ZSZ	John Glavich	2
31. Sv. Evstahij	John Renko	65
32. Sv. Ana SDZ	Ana Erbežnik	63
33. St. Clair Grove WOW	Teresa Zele	117
34. Sv. Vida KSKJ	Anton Korošec	29
35. Sv. Jožef	John Germ	76
36. Sv. Ciril in Metod SDZ		532
37. Sv. Janez Krstnik JSKJ	John Zalar	61
38. Slov. Nar. Čitalnica	Wm. Candon	621
39. Slovenec SDZ	Joseph Trebec	87
40. Svobodom. Slovenci SDZ	Louse Flajšman	49
41. Srce Marije (stare)	Julija Brezovar	777
42. Srce Jezusovo		20
43. Spartans SSPZ	Vatro Grill	30
44. Slov. Soc. Klub št. 27 JSZ	Joseph Jauh	122
45. Složne Sestre SSPZ	Angela Markič	51
46. Slov. Sokolice SNPJ	Frances Likar	393
47. Sloveški Sokol	John Pollack	138
48. Slovenija	John Fortuna	238
49. Slovan SDZ	Joseph Likar	97
50. Sava SSPZ	Joseph Kern	1
51. Svob. Slovenci SSPZ	Joseph Šiškovč	10
52. Slovenska Godba Bled	Anton Jereb	253
53. Združ. Mladi Bratje		39
54. Žužemberg	John Ubič	24
55. Pev. Zbor Zarja O.S.K.	Anton Vehar	1
56. Združ. Slovenci SNPJ	Ludvik Medvešek	5
57. Samost. Pev. Zbor Zarja	Joseph Birk, jr.	

JOHAN BOJER IZSELJENCI ROMAN

Bil je pravi spomladanski dan z nenadnimi plohami in solncem. Dišalo je po prsti in po rasti, v daljavi je trepetala velikanska mavrica nad ravnino.

Ali pa sta mogla kaj drugega kakor smejati se ob razburjenju, ki sta ga vzbujala. Ana je stala pred hišo z zavihanimi rokavi in prala. Naenkrat pa se je morala nečesa oprijeti, kakor v strahu, da ne bi omahnila. "Ne, kaj je mogoče...!" Obe sestrji sta se vrgli druga drugi v naročje in jokali, ali Bergitta je komaj utegnila ogledati si vse tri otroke, še manj odgovoriti na vsa vprašanja o domu. Morten je silil dalje. Drugič se bosta porazgovorili.

Najstarejši fant Izak, s črni mi lasmi in rjavimi očmi, pa je bil že tekkel k sosedom, da jim sporoči novico.

Pri Karen in Kalu je bilo prav slavnostno razpoloženje, ko je Morten pokazal majhno omario in dejal, da je v njej stara ura iz Skareta. Da, da, zdaj jo obe sile. Zbogom — drugič boste slišali več novic z doma. Zbogom.

Ali zunaj na polju je videl tri volovske vprege in pet konj se je paslo na travniku. Vraga! si je mislil, prehitvejo te, ampak le počakajte!

Bergitta je morala odpreti dežnik. Nobene poti ni bilo več. Morala sta se voziti okoli polj in se vijugati dalje. Konja sta vzbujala pozornost. Pripeljala sta se k majhni leseni hiši z zastori na oknih. "Kdo pa tukaj stanuje?" — "Ola Vatne in polkovnikova hči!" je odgovoril Morten. "Ne — torej tako živita, ne, kaj takega!"

V hiši je sedela Elza z Dyrendala in šivala s tremi otroki okoli sebe. Malo je osivela in upadla. Ola pa piše pri mizi. Član občinske uprave je, končno je bilo tudi pri njemu poverjenc zaupno mesto. "Ti sam pa boš moral pričeti znova!" si je mislil Morten. "Prehitvejo te, drug za drugim."

Kave nikakor nista mogla počakati. Morten je čutil, kako je Ola stal in gledal za konji. Kar naj. Bržkone ima še zmeraj samo vole in to ga jezi. Ampak videli bomo.

Ali kdo bi bil slutil, da je materin ljubljeneček že poročen in imel dediča v zibelki? Njegova frka je bila velika rdečelasa že-

na, s pegami na obrazu in jastrebim nosom. Pogovarjala sta se skoraj samo z rokami. Zakaj on ni bil nič kaj trden v angleščini in ona se še ni naučila mnogo norveščine. "Kako je malemu ime?" je vprašala Bergitta in pokazala na malčka v zibelki. "Peter," je rekel Anton. "No, no, Patrick!" je zaklicala mati in divje pogledala moža. Sicer pa še ni bil krščen, je povedal Anton, zakaj mati je hotela da bi bil otrok katoliški, on pa se je temu upiral, in nihče se ni hotel vdati. "What is your meaning?" je vprašala Irka in se ozrla na Mortena. "To se pravi: Kaj pravite k temu?" jo je popravil Anton. V svoji lastni hiši se je boril za domači jezik. Zbogom, je rekel Morten. Da, saj se bomo še videli. Zbogom, zbogom!

Ko sta se peljala dalje, se je imela Bergitta spet nečemu smejati. "Tadva se pač noč in dan pripravata!" je rekla. "Ne, kakšen par! Kmalu ju morava povabiti, da bova imela kaj zabave."

Bilo je najbolje takoj obiskati tudi učitelja Berga. Sedel je v kuhinji svoje nove lesene hiše in jedel. Bil je neobrit in mleko in drobtine so se držale njegovih sivorjavih brk. Ampak kakšen nered je bil vse naokoli. Planil je pokonci, si obrišal usta in toliko, da ju je pozdravil. Potem je takoj pričel govoriti o svojih lastnih zadevah.

"Priklonita se mi," je rekel. "Zakaj zdaj predstavljam oblast?"

"Tako, kaj si predsednik Zedinjenih držav?"

"Ne, ampak chairman v občinski upravi."

"Priklanjam se," je rekel Morten.

Zdaj pa je pričel učitelj Jo skakati po kuhinji in divjati. Zdaj nadzira pokrajinska uprava šole in zahteva, da se mora pouk vršiti v angleščini. "V angleščini! Ali slišiš? Kaj misliš, da bom to storil?"

"Ali se lahko upreš?" je vprašal Morten.

"Lahko odstopim."

"To bi bilo slabo."

"Ah, jaz sem rojen pod nesrečno zvezdo, vse, česar se lotim, gre k vragu. Da, da." In ozrl se je k oknu in pokimal.

Zdaj pa je Morten tudi njemu pokazal ženo in je hotel oditi. Zbogom, ne, ne moreva čakati kave. Ko pa sta že sedela v vozu, je prišel učitelj gologlav za njima. "Poslušaj, nekaj sem ti hotel povedati. Dobili smo občinskega sodnika!"

In zdaj se je ves razživel. Tekel je ob vozu in pripovedoval.

Poslušaj. Skaarnes je poročal ljudi. In če bi morala biti to zadnja beseda učitelja Joja, je Skaarnes prav res poročal ljudem. In sicer take, ki so mu bili toliko dolžni, da si niso upali drugega kakor iti k njemu in se dati poročiti. O njegovih poročnih nagovorih pa je slišati. "No, no, Patrick!" je zaklicala mati in divje pogledala moža. Sicer pa še ni bil krščen, je povedal Anton, zakaj mati je hotela da bi bil otrok katoliški, on pa se je temu upiral, in nihče se ni hotel vdati. "What is your meaning?" je vprašala Irka in se ozrla na Mortena. "To se pravi: Kaj pravite k temu?" jo je popravil Anton. V svoji lastni hiši se je boril za domači jezik. Zbogom, je rekel Morten. Da, saj se bomo še videli. Zbogom, zbogom!

Ko sta se peljala dalje, se je imela Bergitta spet nečemu smejati. "Tadva se pač noč in dan pripravata!" je rekla. "Ne, kakšen par! Kmalu ju morava povabiti, da bova imela kaj zabave."

Bilo je najbolje takoj obiskati tudi učitelja Berga. Sedel je v kuhinji svoje nove lesene hiše in jedel. Bil je neobrit in mleko in drobtine so se držale njegovih sivorjavih brk. Ampak kakšen nered je bil vse naokoli. Planil je pokonci, si obrišal usta in toliko, da ju je pozdravil. Potem je takoj pričel govoriti o svojih lastnih zadevah.

"Priklonita se mi," je rekel. "Zakaj zdaj predstavljam oblast?"

"Tako, kaj si predsednik Zedinjenih držav?"

"Ne, ampak chairman v občinski upravi."

"Priklanjam se," je rekel Morten.

Zdaj pa je pričel učitelj Jo skakati po kuhinji in divjati. Zdaj nadzira pokrajinska uprava šole in zahteva, da se mora pouk vršiti v angleščini. "V angleščini! Ali slišiš? Kaj misliš, da bom to storil?"

"Ali se lahko upreš?" je vprašal Morten.

"Lahko odstopim."

"To bi bilo slabo."

"Ah, jaz sem rojen pod nesrečno zvezdo, vse, česar se lotim, gre k vragu. Da, da." In ozrl se je k oknu in pokimal.

Zdaj pa je Morten tudi njemu pokazal ženo in je hotel oditi. Zbogom, ne, ne moreva čakati kave. Ko pa sta že sedela v vozu, je prišel učitelj gologlav za njima. "Poslušaj, nekaj sem ti hotel povedati. Dobili smo občinskega sodnika!"

In zdaj se je ves razživel. Tekel je ob vozu in pripovedoval.

Poslušaj. Skaarnes je poročal ljudi. In če bi morala biti to zadnja beseda učitelja Joja, je Skaarnes prav res poročal ljudem. In sicer take, ki so mu bili toliko dolžni, da si niso upali drugega kakor iti k njemu in se dati poročiti. O njegovih poročnih nagovorih pa je slišati. "No, no, Patrick!" je zaklicala mati in divje pogledala moža. Sicer pa še ni bil krščen, je povedal Anton, zakaj mati je hotela da bi bil otrok katoliški, on pa se je temu upiral, in nihče se ni hotel vdati. "What is your meaning?" je vprašala Irka in se ozrla na Mortena. "To se pravi: Kaj pravite k temu?" jo je popravil Anton. V svoji lastni hiši se je boril za domači jezik. Zbogom, je rekel Morten. Da, saj se bomo še videli. Zbogom, zbogom!

Ko sta se peljala dalje, se je imela Bergitta spet nečemu smejati. "Tadva se pač noč in dan pripravata!" je rekla. "Ne, kakšen par! Kmalu ju morava povabiti, da bova imela kaj zabave."

Bilo je najbolje takoj obiskati tudi učitelja Berga. Sedel je v kuhinji svoje nove lesene hiše in jedel. Bil je neobrit in mleko in drobtine so se držale njegovih sivorjavih brk. Ampak kakšen nered je bil vse naokoli. Planil je pokonci, si obrišal usta in toliko, da ju je pozdravil. Potem je takoj pričel govoriti o svojih lastnih zadevah.

"Priklonita se mi," je rekel. "Zakaj zdaj predstavljam oblast?"

"Tako, kaj si predsednik Zedinjenih držav?"

"Ne, ampak chairman v občinski upravi."

"Priklanjam se," je rekel Morten.

Zdaj pa je pričel učitelj Jo skakati po kuhinji in divjati. Zdaj nadzira pokrajinska uprava šole in zahteva, da se mora pouk vršiti v angleščini. "V angleščini! Ali slišiš? Kaj misliš, da bom to storil?"

"Ali se lahko upreš?" je vprašal Morten.

"Lahko odstopim."

"To bi bilo slabo."

"Ah, jaz sem rojen pod nesrečno zvezdo, vse, česar se lotim, gre k vragu. Da, da." In ozrl se je k oknu in pokimal.

Zdaj pa je Morten tudi njemu pokazal ženo in je hotel oditi. Zbogom, ne, ne moreva čakati kave. Ko pa sta že sedela v vozu, je prišel učitelj gologlav za njima. "Poslušaj, nekaj sem ti hotel povedati. Dobili smo občinskega sodnika!"

In zdaj se je ves razživel. Tekel je ob vozu in pripovedoval.

Poslušaj. Skaarnes je poročal ljudi. In če bi morala biti to zadnja beseda učitelja Joja, je Skaarnes prav res poročal ljudem. In sicer take, ki so mu bili toliko dolžni, da si niso upali drugega kakor iti k njemu in se dati poročiti. O njegovih poročnih nagovorih pa je slišati. "No, no, Patrick!" je zaklicala mati in divje pogledala moža. Sicer pa še ni bil krščen, je povedal Anton, zakaj mati je hotela da bi bil otrok katoliški, on pa se je temu upiral, in nihče se ni hotel vdati. "What is your meaning?" je vprašala Irka in se ozrla na Mortena. "To se pravi: Kaj pravite k temu?" jo je popravil Anton. V svoji lastni hiši se je boril za domači jezik. Zbogom, je rekel Morten. Da, saj se bomo še videli. Zbogom, zbogom!

Ko sta se peljala dalje, se je imela Bergitta spet nečemu smejati. "Tadva se pač noč in dan pripravata!" je rekla. "Ne, kakšen par! Kmalu ju morava povabiti, da bova imela kaj zabave."

Bilo je najbolje takoj obiskati tudi učitelja Berga. Sedel je v kuhinji svoje nove lesene hiše in jedel. Bil je neobrit in mleko in drobtine so se držale njegovih sivorjavih brk. Ampak kakšen nered je bil vse naokoli. Planil je pokonci, si obrišal usta in toliko, da ju je pozdravil. Potem je takoj pričel govoriti o svojih lastnih zadevah.

"Priklonita se mi," je rekel. "Zakaj zdaj predstavljam oblast?"

"Tako, kaj si predsednik Zedinjenih držav?"

"Ne, ampak chairman v občinski upravi."

"Priklanjam se," je rekel Morten.

Zdaj pa je pričel učitelj Jo skakati po kuhinji in divjati. Zdaj nadzira pokrajinska uprava šole in zahteva, da se mora pouk vršiti v angleščini. "V angleščini! Ali slišiš? Kaj misliš, da bom to storil?"

"Ali se lahko upreš?" je vprašal Morten.

"Lahko odstopim."

"To bi bilo slabo."

"Ah, jaz sem rojen pod nesrečno zvezdo, vse, česar se lotim, gre k vragu. Da, da." In ozrl se je k oknu in pokimal.

Zdaj pa je Morten tudi njemu pokazal ženo in je hotel oditi. Zbogom, ne, ne moreva čakati kave. Ko pa sta že sedela v vozu, je prišel učitelj gologlav za njima. "Poslušaj, nekaj sem ti hotel povedati. Dobili smo občinskega sodnika!"

In zdaj se je ves razživel. Tekel je ob vozu in pripovedoval.

Poslušaj. Skaarnes je poročal ljudi. In če bi morala biti to zadnja beseda učitelja Joja, je Skaarnes prav res poročal ljudem. In sicer take, ki so mu bili toliko dolžni, da si niso upali drugega kakor iti k njemu in se dati poročiti. O njegovih poročnih nagovorih pa je slišati. "No, no, Patrick!" je zaklicala mati in divje pogledala moža. Sicer pa še ni bil krščen, je povedal Anton, zakaj mati je hotela da bi bil otrok katoliški, on pa se je temu upiral, in nihče se ni hotel vdati. "What is your meaning?" je vprašala Irka in se ozrla na Mortena. "To se pravi: Kaj pravite k temu?" jo je popravil Anton. V svoji lastni hiši se je boril za domači jezik. Zbogom, je rekel Morten. Da, saj se bomo še videli. Zbogom, zbogom!

Ko sta se peljala dalje, se je imela Bergitta spet nečemu smejati. "Tadva se pač noč in dan pripravata!" je rekla. "Ne, kakšen par! Kmalu ju morava povabiti, da bova imela kaj zabave."

Bilo je najbolje takoj obiskati tudi učitelja Berga. Sedel je v kuhinji svoje nove lesene hiše in jedel. Bil je neobrit in mleko in drobtine so se držale njegovih sivorjavih brk. Ampak kakšen nered je bil vse naokoli. Planil je pokonci, si obrišal usta in toliko, da ju je pozdravil. Potem je takoj pričel govoriti o svojih lastnih zadevah.

"Priklonita se mi," je rekel. "Zakaj zdaj predstavljam oblast?"

"Tako, kaj si predsednik Zedinjenih držav?"

"Ne, ampak chairman v občinski upravi."

"Priklanjam se," je rekel Morten.

Zdaj pa je pričel učitelj Jo skakati po kuhinji in divjati. Zdaj nadzira pokrajinska uprava šole in zahteva, da se mora pouk vršiti v angleščini. "V angleščini! Ali slišiš? Kaj misliš, da bom to storil?"

"Ali se lahko upreš?" je vprašal Morten.

"Lahko odstopim."

"To bi bilo slabo."

"Ah, jaz sem rojen pod nesrečno zvezdo, vse, česar se lotim, gre k vragu. Da, da." In ozrl se je k oknu in pokimal.

Zdaj pa je Morten tudi njemu pokazal ženo in je hotel oditi. Zbogom, ne, ne moreva čakati kave. Ko pa sta že sedela v vozu, je prišel učitelj gologlav za njima. "Poslušaj, nekaj sem ti hotel povedati. Dobili smo občinskega sodnika!"

In zdaj se je ves razživel. Tekel je ob vozu in pripovedoval.

Poslušaj. Skaarnes je poročal ljudi. In če bi morala biti to zadnja beseda učitelja Joja, je Skaarnes prav res poročal ljudem. In sicer take, ki so mu bili toliko dolžni, da si niso upali drugega kakor iti k njemu in se dati poročiti. O njegovih poročnih nagovorih pa je slišati. "No, no, Patrick!" je zaklicala mati in divje pogledala moža. Sicer pa še ni bil krščen, je povedal Anton, zakaj mati je hotela da bi bil otrok katoliški, on pa se je temu upiral, in nihče se ni hotel vdati. "What is your meaning?" je vprašala Irka in se ozrla na Mortena. "To se pravi: Kaj pravite k temu?" jo je popravil Anton. V svoji lastni hiši se je boril za domači jezik. Zbogom, je rekel Morten. Da, saj se bomo še videli. Zbogom, zbogom!

Ko sta se peljala dalje, se je imela Bergitta spet nečemu smejati. "Tadva se pač noč in dan pripravata!" je rekla. "Ne, kakšen par! Kmalu ju morava povabiti, da bova imela kaj zabave."

Bilo je najbolje takoj obiskati tudi učitelja Berga. Sedel je v kuhinji svoje nove lesene hiše in jedel. Bil je neobrit in mleko in drobtine so se držale njegovih sivorjavih brk. Ampak kakšen nered je bil vse naokoli. Planil je pokonci, si obrišal usta in toliko, da ju je pozdravil. Potem je takoj pričel govoriti o svojih lastnih zadevah.

"Priklonita se mi," je rekel. "Zakaj zdaj predstavljam oblast?"

"Tako, kaj si predsednik Zedinjenih držav?"

"Ne, ampak chairman v občinski upravi."

"Priklanjam se," je rekel Morten.

Zdaj pa je pričel učitelj Jo skakati po kuhinji in divjati. Zdaj nadzira pokrajinska uprava šole in zahteva, da se mora pouk vršiti v angleščini. "V angleščini! Ali slišiš? Kaj misliš, da bom to storil?"

"Ali se lahko upreš?" je vprašal Morten.

"Lahko odstopim."

"To bi bilo slabo."

"Ah, jaz sem rojen pod nesrečno zvezdo, vse, česar se lotim, gre k vragu. Da, da." In ozrl se je k oknu in pokimal.

Zdaj pa je Morten tudi njemu pokazal ženo in je hotel oditi. Zbogom, ne, ne moreva čakati kave. Ko pa sta že sedela v vozu, je prišel učitelj gologlav za njima. "Poslušaj, nekaj sem ti hotel povedati. Dobili smo občinskega sodnika!"

In zdaj se je ves razživel. Tekel je ob vozu in pripovedoval.

Poslušaj. Skaarnes je poročal ljudi. In če bi morala biti to zadnja beseda učitelja Joja, je Skaarnes prav res poročal ljudem. In sicer take, ki so mu bili toliko dolžni, da si niso upali drugega kakor iti k njemu in se dati poročiti. O njegovih poročnih nagovorih pa je slišati. "No, no, Patrick!" je zaklicala mati in divje pogledala moža. Sicer pa še ni bil krščen, je povedal Anton, zakaj mati je hotela da bi bil otrok katoliški, on pa se je temu upiral, in nihče se ni hotel vdati. "What is your meaning?" je vprašala Irka in se ozrla na Mortena. "To se pravi: Kaj pravite k temu?" jo je popravil Anton. V svoji lastni hiši se je boril za domači jezik. Zbogom, je rekel Morten. Da, saj se bomo še videli. Zbogom, zbogom!

Ko sta se peljala dalje, se je imela Bergitta spet nečemu smejati. "Tadva se pač noč in dan pripravata!" je rekla. "Ne, kakšen par! Kmalu ju morava povabiti, da bova imela kaj zabave."

Bilo je najbolje takoj obiskati tudi učitelja Berga. Sedel je v kuhinji svoje nove lesene hiše in jedel. Bil je neobrit in mleko in drobtine so se držale njegovih sivorjavih brk. Ampak kakšen nered je bil vse naokoli. Planil je pokonci, si obrišal usta in toliko, da ju je pozdravil. Potem je takoj pričel govoriti o svojih lastnih zadevah.

"Priklonita se mi," je rekel. "Zakaj zdaj predstavljam oblast?"

"Tako, kaj si predsednik Zedinjenih držav?"

"Ne, ampak chairman v občinski upravi."

"Priklanjam se," je rekel Morten.

Zdaj pa je pričel učitelj Jo skakati po kuhinji in divjati. Zdaj nadzira pokrajinska uprava šole in zahteva, da se mora pouk vršiti v angleščini. "V angleščini! Ali slišiš? Kaj misliš, da bom to storil?"

"Ali se lahko upreš?" je vprašal Morten.

"Lahko odstopim."

"To bi bilo slabo."

"Ah, jaz sem rojen pod nesrečno zvezdo, vse, česar se lotim, gre k vragu. Da, da." In ozrl se je k oknu in pokimal.

Zdaj pa je Morten tudi njemu pokazal ženo in je hotel oditi. Zbogom, ne, ne moreva čakati kave. Ko pa sta že sedela v vozu, je prišel učitelj gologlav za njima. "Poslušaj, nekaj sem ti hotel povedati. Dobili smo občinskega sodnika!"

In zdaj se je ves razživel. Tekel je ob vozu in pripovedoval.

Poslušaj. Skaarnes je poročal ljudi. In če bi morala biti to zadnja beseda učitelja Joja, je Skaarnes prav res poročal ljudem. In sicer take, ki so mu bili toliko dolžni, da si niso upali drugega kakor iti k njemu in se dati poročiti. O njegovih poročnih nagovorih pa je slišati. "No, no, Patrick!" je zaklicala mati in divje pogledala moža. Sicer pa še ni bil krščen, je povedal Anton, zakaj mati je hotela da bi bil otrok katoliški, on pa se je temu upiral, in nihče se ni hotel vdati. "What is your meaning?" je vprašala Irka in se ozrla na Mortena. "To se pravi: Kaj pravite k temu?" jo je popravil Anton. V svoji lastni hiši se je boril za domači jezik. Zbogom, je rekel Morten. Da, saj se bomo še videli. Zbogom, zbogom!

Ko sta se peljala dalje, se je imela Bergitta spet nečemu smejati. "Tadva se pač noč in dan pripravata!" je rekla. "Ne, kakšen par! Kmalu ju morava povabiti, da bova imela kaj zabave."

Bilo je najbolje takoj obiskati tudi učitelja Berga. Sedel je v kuhinji svoje nove lesene hiše in jedel. Bil je neobrit in mleko in drobtine so se držale njegovih sivorjavih brk. Ampak kakšen nered je bil vse naokoli. Planil je pokonci, si obrišal usta in toliko, da ju je pozdravil. Potem je takoj pričel govoriti o svojih lastnih zadevah.

"Priklonita se mi," je rekel. "Zakaj zdaj predstavljam oblast?"

"Tako, kaj si predsednik Zedinjenih držav?"

"Ne, ampak chairman v občinski upravi."

"Priklanjam se," je rekel Morten.

Zdaj pa je pričel učitelj Jo skakati po kuhinji in divjati. Zdaj nadzira pokrajinska uprava šole in zahteva, da se mora pouk vršiti v angleščini. "V angleščini! Ali slišiš? Kaj misliš, da bom to storil?"

"Ali se lahko upreš?" je vprašal Morten.

"Lahko odstopim."

"To bi bilo slabo."

"Ah, jaz sem rojen pod nesrečno zvezdo, vse, česar se lotim, gre k vragu. Da, da." In ozrl se je k oknu in pokimal.

Zdaj pa je Morten tudi njemu pokazal ženo in je hotel oditi. Zbogom, ne, ne moreva čakati kave. Ko pa sta že sedela v vozu, je prišel učitelj gologlav za njima. "Poslušaj, nekaj sem ti hotel povedati. Dobili smo občinskega sodnika!"

In zdaj se je ves razživel. Tekel je ob vozu in pripovedoval.

Poslušaj. Skaarnes je poročal ljudi. In če bi morala biti to zadnja beseda učitelja Joja, je Skaarnes prav res poročal ljudem. In sicer take, ki so mu bili toliko dolžni, da si niso upali drugega kakor iti k njemu in se dati poročiti. O njegovih poročnih nagovorih pa je slišati. "No, no, Patrick!" je zaklicala mati in divje pogledala moža. Sicer pa še ni bil krščen, je povedal Anton, zakaj mati je hotela da bi bil otrok katoliški, on pa se je temu upiral, in nihče se ni hotel vdati. "What is your meaning?" je vprašala Irka in se ozrla na Mortena. "To se pravi: Kaj pravite k temu?" jo je popravil Anton. V svoji lastni hiši se je boril za domači jezik. Zbogom, je rekel Morten. Da, saj se bomo še videli. Zbogom, zbogom!

Ko sta se peljala dalje, se je imela Bergitta spet nečemu smejati. "Tadva se pač noč in dan pripravata!" je rekla. "Ne, kakšen par! Kmalu ju morava povabiti, da bova imela kaj zabave."

Bilo je najbolje takoj obiskati tudi učitelja Berga. Sedel je v kuhinji svoje nove lesene hiše in jedel. Bil je neobrit in mleko in drobtine so se držale njegovih sivorjavih brk. Ampak kakšen nered je bil vse naokoli. Planil je pokonci, si obrišal usta in toliko, da ju je pozdravil. Potem je takoj pričel govoriti o svojih lastnih zadevah.

"Priklonita se mi," je rekel. "Zakaj zdaj predstavljam oblast?"

"Tako, kaj si predsednik Zedinjenih držav?"

"Ne, ampak chairman v občinski upravi."

"Priklanjam se," je rekel Morten.

Zdaj pa je pričel učitelj Jo skakati po kuhinji in divjati. Zdaj nadzira pokrajinska uprava šole in zahteva, da se mora pouk vršiti v angleščini. "V angleščini! Ali slišiš? Kaj misliš, da bom to storil?"

"Ali se lahko upreš?" je vprašal Morten.

"Lahko odstopim."

"To bi bilo slabo."

"Ah, jaz sem rojen pod nesrečno zvezdo, vse, česar se lotim, gre k vragu. Da, da." In ozrl se je k oknu in pokimal.

Zdaj pa je Morten tudi njemu pokazal ženo in je hotel oditi. Zbogom, ne, ne moreva čakati kave. Ko pa sta že sedela v vozu, je prišel učitelj gologlav za njima. "Poslušaj, nekaj sem ti hotel povedati. Dobili smo občinskega sodnika!"

In zdaj se je ves razživel. Tekel je ob vozu in pripovedoval.

zvrtilo v glavi. Obsedel je in se prisiljeno smehljaj. Nazadnje je rekel na slepo srečo: "Kadar steče železnica, bo bržkone tukaj nastalo mesto. Ali veste, gospod župnik, če ne misli že kdo od drugih na to?"

"Če ne misli že kdo na to, da bi ustvaril tukaj mesto?"

"Da."

Tedaj pa se je župnik Oppgaard nasmejal.

(Dalje prihodnjič)

Ku Kluxsari so se nena doma zopet pojavili

New York, 13. januarja. — Beli strahovi, znani pod imenom Ku Klux Klan so se zopet pojavili v nekako spremenjeni obliki. Kot vodja je nastopil neki Edward Clarke, bivši "cesarski kleeagle" Kluxsarjev. V pogovoru s časnikarji se je izjavil, da bodo skušali dobiti v Ameriki 15 milijonov članov in "vojno blagajno" v svoti \$150,000,000. Kot delokrog nove organizacije Kluxsarjev je navedel vplivanje na predsedniške volitve, odkritje politične korupcije in reorganizacija vseh vlad. Clarnina bo od \$1.00 do \$50.00 letno. Noben uradnik Kluxsarjev ne sme imeti več kot \$25,000 letno. Baje se bo prva konvencija vršila v Clevelandu.

Policist storil samomor v cerkvi

Toledo, Ohio, 13. januarja. — Policijski saržent Leo Epker, 44 let star, se je ustrelil v tukajšni cerkvi Srca Jezusovega, dočim so ga policisti po vsem mestu iskali. Policist je izvršil samomor radi slabega zdravja.

Socialisti se oborožujejo za revolto

Dunaj, 13. januarja. Socialistični voditelji pridigujejo, da je civilna vojna v Avstriji neizbegljiva. Socialisti se že oborožujejo, da se uprejo morebitnemu napadu fašistov. Baje vlada drži s fašisti. Socialisti skrivaj tihotapijo orožje v državi.

Na krivem potu

James Cassidy, bivši prvi pomožni državni pravdnik pod republikanskim državnim pravdnikom Stantonom, je bil od sodnje kaznovan s tem, da ne sme eno leto izvrševati odvetniškega dela. Cassidy je nepravilno horizontal z denarjem svojih klientov.

Maškeradni ples

V dvorani sv. Kristine na Bliss Rd., se vrši maškeradni ples v nedeljo 17. januarja. Igral bo Jack Zorcev orkester. Rojaki so prijazno vabljeni.

MALI OGLASI

Zgubljen dežnik

V torek večer tekem program v St. Clair Library je bil pozabljen dežnik. Zenska, ki ga je našla in hotela vrniti, kot mi je bilo sporočeno, je prošena, da ga vrne v urad tega časopisa.

Stanovanje

se odda, tri sobe, kopališče. Vprašajte na 1394 E. 53rd St. (12)

Tri sobe

se dajo v najem. Furnez, banja, toalet, zgorej. 390 E. 165th St. Kenmore 2265-J. (12)

Dvoje stanovanj

se da v najem, tri sobe vsako, kopališče. Nizka najemnina. 1133 Norwood Rd. (12)

Naprodaj je

LIAM O'FLAHERTY

NOČ PO IZDAJI

Roman

Urno ga je pograbil, ga pomencal v pravo obliko ter si ga z obema rokama nataknil na glavo. Nato se je na glas zasmejal ter se obrnil k ljudem. "Mislil sem, da sem ga izgubil," je klknil nežno. "Že dve leti ga imam."

Gruča je zijala v klobuk, kakon da ima čarobne moči. Drugi, ki so pritekli, ne da bi bili vedeli, kaj se je zgodilo, so zijali v Gypov bulasti obraz, v njegove zamišljene oči in obrvi, ki so bile kakor dva rilca, v rdeče, zalite roke, ko si je segel z njimi proti grlu, da si je nategnil belo volneno pahovko okrog vratu. Vznemirjeno šepetanje je vstalo ob robu razcapane množice.

"Močnejši je od vsakega bika."

"Kako? Zakaj???" je vprašalo deset glasov.

"Počakaj, da ti povem. Videl sem ga na lastne oči, kako je pognal Scrapperja Moloneya od divizije B, da mu je zletel čez rame, kakor bi na glavo v vodo skočil. To pa že rečem —"

"Dobro ga poznam. Svoje dni je bil sam policaj. Piše se Nolan. Gypo Nolan. Ali še nisi slišal o njem?"

"Seveda sem. Ali si nista bila prijatelja s Frankijem McPhillipom, ki je bil danes ustrelen?"

"Seveda sva si bil," je posegel vmes Gypo, ko je slišal opazko. "In kadar govoriš o mrtvem človeku, bi lahko pristavil 'Bog se ga usmili'."

"Ali ga slišate?" je zavpilo več glasov. "Primaži mu jo no po čeljusti. Kdo pa je?"

Nastal je hrupen prepir in ravs. Krivca so izpehali, obrčali in iztolkli po obrazu, dokler se jim ni izmeknil in jo na ves dir pobrisal po cesti. Nato so se zopet vsi zgrnili okoli Gypa.

Mol je z glavo in pleči preko vseh, ves vesel pozornosti, ki jo je obrnil nase. Stal je tako nepremično s prekrižanimi rokami, da bi ga oddalec zamenjal z velikim, mrkim kipom. Nato je nenadoma dvignil desnico in z njo široko zakrožil.

"Pojdite z menoj," je kliknil zanosno "vse tukaj vas pogostim. Pojdite. Pojdi vsake matere sin iz te gneče, kateri je lačen."

Zamahnil je z roko proti trgovini s pečenimi ribami in krompirjem ter stopil pred vse, mi proti vratom.

"Hura!"

"Bog ti daj dolgo živeti, predragi Erinov sin."

"Močnejše komolce."

"Živeli puntarji!"

Gypo je korakal na čelu zloglasne trume ponosen kakor kralj pred svojimi dvorjani. Šli so za njim copotaje z nogami, hropeč, porivajoč se, smrkajoč, z vsem mnogovrstnim šumom, ki vstaja od tolpe divjih, prestrašenih bitij, nevidno prihajajočih, sam ne veš zakaj, iz nezanih dalav. Bili so izmeček in plaža iz zanemarenih predmestij, najnižji tipi tistih, ki stanujejo po prenatrpanih brlogih na obeh bregovih Liffeya. Za Gypa pa so bili spremstvo, ki je rade volje ploskalo njegovo besedam in činom.

"Se malo, pa boste videli, kako bom nosil greben tod okrog," si je mislil, ko je koračil v prodajalnice. "Jaz in Gallagher. Le za menoj, vsi fantje in dekleta tudi. Za menoj."

Malo štacuno so zagatili vse do vrat. Še zunaj so se gnetli. Notri je bilo toplo po rosljanju in tenkem vetru zunaj. Zrak v prodajalnici se je skoraj mahoma napolnil s soparom človeške sape. Lahni šum dihanja je bilo razločno slišati med brenčanjem šepetavih pogovorov.

"Hej, oštarija," je zaklical Gypo, štacunarju, "daj nam je-

dače za vsa usta. Jaz plačam vse."

Štacunar je bil Italijan, temen možak srednje dobe z žalostnimi očmi. Pogledal je Gypa in nato množico. Radovednost, strah, nezaupnost in osuplost mu je preblislila obraz. Nato se je nasmešnil in prikimal. V tujem jeziku je rekel nekaj deklici, ki je stala za njim, nato je začel neutegoma zavijati kadeče se porcije krompirja z ribami v kose starih časopisov, ki jih je imel pri roki. Dekle, rdečelica mladenka z velikimi črnimi očmi, se je pridno zasukala ter zdaj pa zdaj vrgla v nekaj podolgovat lijak nanovo krompirja in rib, da so se prasketale pekle. Vroč, sladko grenak duh se je razprostrl po vsem prostoru.

Sestrane sirote so uživale ta duh. Z željnimi usti in z lačnimi očmi so prežali na hrano, ki se je pekla. Nosnice so jim pohlepno srebale vročo vonjavo. Vsi obrazi so bili zlovoljni in shujšani. Telesa zanemarjena, sključena, upadla. Tedaj pa je veselje nad nepričakovano gostijo napolnilo tudi njihove podivjane in otopele duše z radostjo, da so se smejali in čebjali brezskrbno kakor otroci. Beda in bridkost njihovega uživanja je bila pozabljena v tem trenutku skupnega uživanja. In nemara je bilo to radostno žuborenje brbljajočih glasov, ki je vstajalo skozi sopar te predmestne zajtrkovalnice, krasna hvalnica vedremu duhu življenja.

Gypo je stal med njimi kakor nekaka predpotopna pošast, ki se je pravkar vzdignila iz sluznatega blata, kjer imajo vse stvari svoj izvor. Okoli njega pa so se zgrinjali drugi kakor mrčes, s katerim se bo mogel mastiti.

Ko se je ozrl okrog sebe s počasnim, trudnim pogledom počivajočega bika, je čutil zanos in ponos zmagovitega osvajača. Razborito bitje, obdarjeno s tako močjo, in ki bi imelo mimo nje še duševno silo, da bi imelo svoje občutke razkrajati, bi bilo reklo: "To je največji trenutek mojega življenja." Toda Gypo ni mislil. Okoli njega ni bilo ničesar, kar bi ga spodbudilo k misli. Kraljici se niti ne sanja, da bi razkazovala svojo lepoto in svoj sijaj na kmetski veselici. Toda na narodni praznik se prikloni hrupnemu vzklikanju ljudstva. Tako je bilo z Gypom.

Neokretno kolesje njegovega duha se je nocoj po odhodu iz policijske stražnice sprožilo, ker mu je bilo treba zasnovati načrt. Nenavadni napor ga je izpodnesel. Misel mu je tavalja okrog, dokler mu je ni Gallagherjeva obljuba postavila na vrh glavo višino, s katere je gledal vse drugo človeštvo s prezirom. Na tej blazni višini se je tako drzko razšopiril, kakor da se je namenil ostati tam za vse večne čase.

Oči so mu zakrožile po glavah, ki so strnjene stale okoli njega; nekatere so mu segale do pleč, nekatere do pasa, samo tu pa tam je iztezal kak možak, velik kakor on, svoj rdeči, tenki, krotivičasti vrat s podrhtevajočim goltancem proti pultu z jestvinami.

"Sila sveta," je nenadoma zamrmral Italijan in vljudno zamahnil z rokami, da bi naznačil sum.

"Nič zato," je zagodrnjal Gypo. "Štej jih, kadar boš delil jedajo. Jaz plačam. Nič skrbi. Nazaj tukaj."

Imel je dlani oprte ob rob mi-

majnega moža in ga zagodrdil med dve ženski, ki sta se skrivali za svojimi rutami. Nato si je segel v žep ter prebiral s prsti svoj šop bankovcev. Samo da se jih je doteknil, mu je zaplaval po životu val spominov. Lahen srd ga je preletel, skoraj čuten, kakor hladen piš v vročem kraju, po vsem telesu, dokler mu ni stopil v možgane. Spomin na izvor tega šopa bankovcev ga je za hip presunil. Domislil se je tolste bele roke, ki je gledala iz skrbno skrtačenega, višnjevega rokava, ter mu izročila šop čez pult, in tistega ledenega glasu: "Tukaj notri mate dvajset funtov. Pojdite."

Ko pa ga je minil prvi strah, je rahlo zvil debelo gornjo ustnico ter si jo lizal s koncem jezika. Pri tem je razpotegnil usta, da je bilo videti, kakor bi se režala. Deklici, ki je slučajno prav takrat pogledala proti njemu, se je zdelo, da srepi vanjo. Z nekakim vzklikom v tujem jeziku je spustila kos ribe v ponev. Gypo pa, čeprav je gledal vanjo, je ni videl. Trudil se je, kako bi izločil s svojimi neokretnimi, zavajenimi prsti en sam bankovec iz svežnja, ne da bi moral potegniti sveženj iz žepa. Naposled se mu je posrečilo. Zakrutil je, izpulil en bankovec ter ga dvignil v zrak.

"Tu imaš, lej," je kriknil. "To bo pač dovolj za vse. Na dan z jedajo"

Italijan se je takoj nasmešnil ter začel deliti zavitke v željne roke, ki so se iztezale po njih. Zraven pa je na glas štel: "Ena, dve, tri, štiri. . ."

Mahoma je zavrelo. Ljudje so pritisnili skozi vrata, da bi dobili svoj obrok. Tisti, ki so bili že postreženi, so držali v rokah svojo jed, zavito v vroč, kadeč se ni od masti se cedeč papir ter se prerivali na cesto. Preprij se je vnel. Štacuna je bila polna hruma. Mjavkanje, žvižganje, preklinjanje, smeh. Hrušč je spravljal do vrhunca velik delavec z doka, ki je pljano zavriskal in s svojim ogromnim škornjem prebil leseno steno pri pultu; se bebasto grohotal in grabil z obema rokama proti deklici, ki je prestrašena odskočila. Italijan je od straha zakričal. Gypo se je obrnil proti delavcu, ga ubral za hrbet, vzdignil ter zarjul:

"Daj mir."

Te dve besedi sta odmevali po štacuni, kakor dve skali, ki se zavalita od nasprotnih strmin ter se zadeneta v ozki soteski z dvema različnima zvokoma: enim, težkim in debelim, ko trčita skupaj, drugim glasnim in praske-tajočim, ko jim razklani drobci žvenketaje prše po zraku.

Besedi sta komaj prišli skozi vrata v noč, že je vse utihnilo. Vsi so stali molče. Neki možak je baš sesal med ustnicami ribjo kost, pa je prenehal, kakor bi odrezal.

"No, le naprej," je povzel Gypo, "ali nikar ne hrupite kakor trop ljudžercev. Ne delajte sramote svoji domovini. Saj bi kdo lahko mislil, da niste imeli leto in dan grizljaja v ustih."

Nato se je obrnil sam k pultu ter vprašal Italijana, koliko porcij je razdelil. Štiriindvajset porcij je bilo. Vrgel je na pult svoj funt.

"Odtegni si tudi za tri porcije meni," je rekel.

Nato si je potisnil klobuk nazaj, potegnul k sebi papir z jedjo in začel jesti. Italijan ni rekel besede, vzdignil je bankovec proti električni luči ter si ga parkrat ogledal od obeh strani. Nato je pokimal ter odprl svoj predal za denar.

Tudi Mulholland je iztegnil vrat, da je pogledal bankovec. Stal je dotlej ves čas molče in nepremično v kotu pri vratih. Brž ko je zagledal funtni bankovec, je stopil noter ter se vzpel nad glave, da ga je pogledal. Opazil ga je nekdo, ki je stal poleg njega, raztrgan majhen dečko, ki si je vzrok Mulhollandovega zanimanja napak razlagal.

"Ali nisi še nič dobil?" je re-

kel možiček Mulhollandu. "Če nisi, si sam kriv. Stopi naprej, ljuba duša. Kaj boš lačen zijal. Stopi tja k pultu."

Prijel je Mulhollanda za roko in ga je hotel potisniti proti pultu.

"Pusti me," je zasikal Mulholland. "Ne maram jesti. Daj mir."

"Stopi no tja," je nadaljeval mali; "stopi, duša. Ali ga nisi slišal, kako je dejal, da plača vsakemu? Stopi tja!"

"Pusti me, slišiš. Izpusti. Ne maram, slišiš?"

Toda Mulhollandu ni nič pomagalo, naj se je še tako branil. Čim bolj se je branil, tem bolj je tiščal mali, da mora dobiti jesti. Vmešali so se drugi, vsi iz bogvekekega presenetljivega vzroka zavzeti za to, da mora Mulholland kaj dobiti. Po vsej priliki so videli v Mulhollandovem odklanjanju nekaj nespodobnega in napačnega.

"Poklič no," je zavpil nekdo. "poklič no še eno porcijo, pa mu jo prinesi."

"Saj, zakaj ne bi dobil svoje-ga deleža kakor vsak drug?"

"Daj mi mir," se je razjezil Mulholland; "daj mi mir, če ne ti razbijem butico."

S tem je dobilo vprašanje drugo lice. Tucat jeznih kletvin se je ukresalo.

"Tak taka je s teboj. Tepe-ža iščeš, a?"

"Nazaj, pustite mene do njega," je kričal nekdo v ozadju ter rinil naprej.

Mulholland je skušal planiti proti vratom, pa so ga zadržali. "Kaj vraga pa imate?" je zagrmel Gypo in koračil tja.

Pri tej prli se je metez ustavil: Gypo je stal z Mulhollandom iz oči v oči. Videl je Mulhollandove drobne oči, kako so

mu žarele in iskrale kakor mačku, ki so ga obkolili psi. Kratek, napet trenutek se je Gypo boril s temnimi sumnjami. Toda nenadoma so se prelile Mulhollandove poteze v izraz zvičajne zaupnosti. Obraz mu ni bil razsrjen in ogorčen, temveč kakor da mu je govoril: "Saj sva člana revolucionarske organizacije, ti in jaz. Spravi mi to drhal s pota." Gypo se je hipoma spomnil Gallagherjeve obljube. Pogledal je Mulhollanda z dobrodušno naklonjenostjo. "Ha," si je mislil, "ta dečko mi bo še koristen."

"Pustite ga," je zavpil oblastno; "moj prijatelj je. Kako ti je kaj, Barty?"

Nato je nadaljeval lahkotno, da bi pokazal množici svoje veljavo in svoje tesne stike z zadevami revolucionarske organizacije, kar je bilo ljudem, ki so stali okrog njega, najpomembnejše v življenju.

"Ali si že kaj slišal o tem, kar sem ti pravil? O možaku namreč, ki je ogradil Frankija McPhillipa?"

Mulhollandu je za trenutek zaprlo sapo. Kakšna predrznost. Gypo je docela pozabil tisto nerodno teslo z policijsko stražnico. Njegova nenadna domišljavost je tisto teslo kar pogoltnila.

"Saj je pijan," si je mislil Mulholland. Gypu pa je zašepe-tal, globoko sklonivši glavo in obrnivši na svoj poseben način obraz po strani: "Pravkar sem prišel tod mimo in sem te zagle-

LOUIS MAYER

SLOVENSKA TRGOVINA
DOBRIH ČEVLJEV
7508 St. Clair Ave.

dal. Hotel sem samo stopiti noter in ti povedati, da bom ob eni tam. Saj veš, kje mislim? Ne, o tistem pa nismo slišali nič več."

Pomežiknil je z desnim očesom. Gypo je tudi pomežiknil z desnim očesom ter važno pokimal. Nato je Mulholland urno stopil skozi vrata, očividno je nekam z vso naglico hitel. Na oglu pa je postal, debelo pogledal ter zaškripal z zobmi. Gledal je v tla in se zamišljen gladil po bradi. Stvari pa ni mogel razmotati, karkoli je že bilo, in to mu je trpilo možgane.

(Dalje prihodnjič)

Naročite se na dnevnik
Ameriško Domovino!

PRVI SLOVENSKE

PLUMB

J. MOHAR

6521 ST. CLAIR
Če hočete delo poceni in
pošteno, pokličite mene.
Randolph 5188

DOBER PREMOK!

Točna postrežba!

The Hill Coal Co.

1261 MARQUETTE RD.

Stari Cimprmanovi prostori

Henderson 5798

FRANK ARKO, zastopnik

V. SPOMIN

PRVE OBLETNICE SMRTI LJUBLJENEGA IN NEPOZABNEGA
SINA, BRATA IN NEČAKA

JOSEPH ZAJEC

Zapustil je to solzno dolino 10. januarja, 1931, v etoči dobi 30 let. Bolehal je samo štiri dni in radi težke bolezni, kateri je podlegel, je moral biti takoj pokopan, tako da se niti v zadnjem trenutku niso mogli posloviti od njega njegovi številni prijatelji in gotovo se ga danes, ob prvi obletnici vsi spominjate, posebno se ga priproča vsem prijateljem v pobožni molitvi.
Frances Perko, teta in vsi ostali sorodniki.
Cleveland, O., 14. januarja, 1932.

RAZPIS DELNIŠKE SEJE

Glasom pravil Slovenske Delavske Zadrzne Zveze, se sklicuje za dne 24. januarja, 1932 delniško sejo, ki se vrši ob 1. uri popoldne v Slovenskem Delavskem Domu na Waterloo Rd.

FRANK SUSTARŠIČ, tajnik.

"To je res moderna cigareta"

"Gotovo sem hvaležna za LUCKY STRIKE. To je zares moderna cigareta, ker mi da moderno zaščito grla. In vaš izboljšan Cellophanski ovoj je čudovito moderen. Odpre se brez vsakega truda — potegljaj za majhen tab, in tukaj so moje LUCKIES."

Lucretia Young

"It's toasted"

Zaščita Vašega Grla—proti dražljajem—proti kašlju

In Mokrotno-varen Cellophane Obdrža ta "Toasted" Okus Vedno Svež

NARAVNAJTE NA LUCKY STRIKE—60 minut z najboljšimi plesnimi orkestri na svetu, in Walter Winchell, kojega danes napovedovanja postanejo jutrišnje novice, vsak torek, četrtek in soboto večer preko N.B.C. omrežja.